

Hans Christian Andersen

Mala morska deklica

- Se spomniš del kralja pravljic? Tu je še ena njegova pravljica.

»Ah, ko bi bila že vendar stara petnajst let!« si je dejala. »Vem, da bom svet tam gori in ljudi, ki tam prebivajo in grade, zelo vzljubila.«

Potem pa je le dopolnila petnajsto leto.

»Glej, zdaj si odrasla!« ji je dejala stara mati, stara kraljica vdova.

»Pridi, daj da te okrasim, kakor sem okrasila tvoje sestre!«

In na lase ji je položila venec belih lilij. Toda vsak cvetni list je bil polovica bisera. Potem je starka položila na princeskin rep osem ostrig, da so se ga trdno oprijele in tako razodevale njeno visoko dostojanstvo.

»To pa boli!« je dejala mala morska deklica.

»Da, kdor hoče biti lep, mora trpeti!« je dejala starka.

O, rada bi se otresla te krasote in odložila težki venec, saj so jo lepše krasile njene rdeče cvetlice v vrtu, a si ni upala ugovarjati.

»Ostani zdrava!« je dejala stari materi in lahkotno in vedro kakor mehur splavala skozi vodo navzgor.

Sonce je bilo pravkar zašlo, ko je dvignila glavo iz vode, toda oblaki so se bleščali kakor vrtnice in zlato, sredi blede rdečega neba pa je svetlo in lepo sijala večernica, zrak je bil mil in svež, a morje čisto mirno. Tu je ležala velika ladja s tremi jambori. Razvito je bilo eno samo jadro, zakaj pihljala ni najmanjša sapiča, in povsod po vrvmu in drogovih so sedeli mornarji. Z ladje sta se razlegala godba in petje, in brž ko se je stemnilo, je zagorelo na

njej sto in sto pisanih lučic. Zdelo se je, kakor bi v zraku plapolale zastave vseh narodov. Mala morska deklica je priplavala prav do okenca kajute in vselej, kadar jo je voda dvignila, je lahko pogledala skozi zrcalno čiste šipe tja, kjer je stalo veliko bleščeče

Nárisal: Damijan Šepančič

napravljenih ljudi. A najlepši med njimi je bil princ, ki je imel velike črne oči. Gotovo ni bil star več kot šestnajst let. Danes je bil njegov rojstni dan in zato je bilo vse tako sijajno. Mornarji so plesali na palubi, in ko je nanjo stopil mali princ, je zletelo v zrak nad sto raket, ki so bile svetle kakor dan, tako da se je mala morska deklica zelo ustrašila in se potopila v vodo, a glavo spet kmalu dvignila iz nje in tedaj je bilo prav tako, kakor da bi vse zvezde neba padle k njej. Še nikoli ni videla takih ognjenih umetnij. Vse naokoli so brenčala velika sonca, po modrem zraku so švigale krasne ognjene ribe in vse je odsevalo spet v čistem, mirnem morju. Na sami ladji je bilo tako svetlo, da se je videla vsaka vrstica, kako bolj razločno so se videli šele ljudje. Joj, kako lep je bil vendar mladi princ! In mornarjem je stiskal roke in se smehljaj, tačas ko je v razkošni noči zaigrala godba.

Bilo je že pozno, a mala morska deklica ni mogla oči odmakniti od ladje in lepega princa.

Odlomek